

ἀπομαγειρεύω λόγ. πολλαχ. ἀπομαγερεύω πολλαχ. ἀπομαρεύω Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Ἐκ τῆς προσθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαγειρεύω.

Παύω νὰ μαγειρεύω, τελειώνω τὸ μαγείρευμα: "Οσο ν' ἀπομαγερέψω μὲ πάροντες μεσημέρι πολλαχ. Δὲν ἐπομαέρεψες ἀκόμα; — 'Απομαρεμένα χω, τώρα δά 'βγω καὶ ὡδξω Νάξ. ('Απύρανθ.)

ἀπομαγεύω Ἡπ. — ΓΨυχάρ. Ζωὴ κι ἀγάπ. 20.

'Ἐκ τῆς προσθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαγεύω.

Μαγεύω πολύ, γοητεύω τινὰ ίσχυρῶς: Τὸ νησὶ τὸν ἀπομάγευε ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἀν. || *Ἀσμ.

*Φόντας τὴν ἀπομάγεψε κίνησε γιὰ κοντά του Ἡπ.

ἀπομαγεάζω ἀμάρτ. ἀπομαγεάζω Ρόδ.

'Ἐκ τῆς προσθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαγεάζω.

Τελειώνω τὸ μάγια σμα, τὴν πρώτην καὶ προπαρασκευαστικὴν ἄροσιν διὰ τὴν προσεχῆ σποράν.

ἀπομάγνιν τό, ἀμάρτ. ἀπομάγνιν Κύπρ.

'Ἐκ τῆς προσθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ούσ. μαγνίν.

Τὰ ἐκ δευτέρου κοσκινίσματος διὰ λεπτοτάτου κοσκίνου προερχόμενα λεπτὰ πίτυρα καὶ χονδρότερα ἄλευρα.

ἀπομάγνινος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπομάγνινος Κύπρ. ἀπομάγνινος Κύπρ.

'Ἐκ τοῦ ούσ. ἀπομάγνιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλινούσ.

*Ἐπὶ ἄρτου, ὁ παρασκευαζόμενος ἀπὸ ἀπομάγνιν: Ψωμὰ ἀπομάγνινα.

ἀπομαδῶ πολλαχ.

'Ἐκ τῆς προσθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαδῶ.

Μαδῶ ἐντελῶς, τελειώνω τὸ μάδημα: Σοῦ στέλνω ἔνα περιστέρι, ἐγὼ τοῦ μάδησα τὰ φτερά, ἐσὺ ἀπομάδα το πολλαχ. || Φρ. *Οργεο κάθεται, ποντλὶ μαδάει, ἄν δὲν τ' ἀπομαδήσῃ, νὰ μὴν δχτωημερήη (πρὸς τὸν ἀποπατοῦντα ἀναιδῶς ἐν τόπῳ ἐμφανεῖ) Πελοπν. (Λάστ.)

ἀπομαζεύω πολλαχ. ἀπομαζεύω Χίος κ.ἄ.

'Ἐκ τῆς προσθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαζεύω.

Μιζείνω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ μάζεμα πολλαχ.: "Οσο νὰ ἀπομαζέψω με τοὺς ἔλαιες, μᾶς πῆρε ἡ νύχτα πολλαχ. || Φρ. *Πομαζεύω τοὺς γρόθους μου (σφίγγω τοὺς γρόνθους μου) Χίος || *Ἀσμ.

Τοὺς γρόθους τοὺς ἀπομάζεψε το 'ησαν' τοὺς ἀλυσίδες Χίος

ἀπομάζι τό, ἀμάρτ. ἀπομάζι Σαμοθρ. *Ιμβρ.

'Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομαζώνω.

Πληθ., οἱ ὑπολειπόμενοι ἐπὶ τοῦ δένδρου καρποὶ μετὰ τὴν συγκομιδὴν συλλεγόμενοι ὑπὸ τῶν πτωχῶν, συνήθως ἐπὶ τῶν ἔλαιων. Πρ. ἀπομάζονται.

ἀπομαζούδι τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομαζώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλινούσ.

Συνήθως πληθ., οἱ ὑπολειπόμενοι ἐπὶ τοῦ δένδρου καρποὶ μετὰ τὴν συγκομιδὴν: Εἶδα τὰ 'θελες τ' ἀπομαζούδια κ' ἡλάινες κ' ἐνεμάζωνές τα; Συνών. ἀπομάζωμα 1, κοκκολόγι. Πρ. ἀπομάζι.

ἀπομάζωμα τό, *Ανδρ. Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) Σκόπ. Σῦρ. Χίος κ.ἄ.

'Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομαζώνω.

Συνήθως πληθ. 1) ἀπομαζούδι, δίδι, ἔνθ' ἀν. :

Μάζωξα δύο χαράρια ἀπομάζωμα ἀπὸ τοὺς φαβδισμένες μου βελανιδεές. *Ἐπῆρα τ' ἀπομαζώματα Χίος. β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, εὐτελής, ούτιδανὸς Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ.: Μαζώφτηνα δῆλα τ' ἀπομαζώματα τοῦ χωριοῦ Μάν. Εἶναι κάθε καρυδεᾶς, ἔνας κ' ἔνας, δῆλα τ' ἀπομαζώματα αὐτόθ. Συνών. ἀπόβρασμα Β 2. 2) Τὸ τέλος τῆς συγκομιδῆς τῶν ἔλαιων Κρήτ.: Kodà 's τ' ἀπομαζώματα θὰ κάμουντε τὸ γάμο. *Ἐδὰ 's τ' ἀπομαζώματα ἐποσταθήκαντε καὶ δὲν ἔρχουνται δεξοὶ 's τ' ἔλαιές.

ἀπομαζώνω Κρήτ. κ.ἄ. ἀπομαζώνου Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ἄ.)

'Ἐκ τῆς προσθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαζώνω.

1) Τελειώνω τὸ μάζεμα, συλλέγω, συγκομιζω τὰ ὑπολειφθέντα, συνήθως ἐπὶ καρπῶν ἔνθ' ἀν.: T' ἀπόμασα τὸν σ' τάρο', δὲν ἀπομαζώνω τίποτα Ἡπ. (Ζαγόρ.) 2) Στεγοχωρῶ, φέρω εἰς ἀδιέξοδον, ἐπὶ διώξεως ἡ κυνηγίου Κρήτ.: *Ἀσμ.

*Ἐκειά 'φταξεν διαστρόδος καὶ τὸν ἀποζυγώνει, ωσάν δικύλλος τὸ λαγὸ ποῦ τὸν ἀπομαζώνει.

ἀπομαθαίνω κοιν. καὶ Πόντ. (Άμισ.) ἀπομαθάνω Πόντ. (Άργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

'Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπομανθάνω.

1) Λησμονῶ διτι ἔμαθον Πόντ. (Άμισ. Άργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἐμαθεν ἀτο καὶ κ' ἐπορεῖ ν' ἀπομαθάν' δι (ἀντί: ἀπομαθάνη ἀ) Κερασ. *Ἐπέμαθεν τὸ τραβόδ' Τραπ. *Ἐπέμαθεν τὸ κλέψιμον (ἔπανσε νὰ κλέπτη) αὐτόθ. Μὲ τ' ἄλλας ἔμορφα ἐπέμαθεν τὴν καιφὲ (ἔπανσε νὰ πίνῃ καφὲ) Κοτύωρ. || Παροιμ. *Ο δκύλλοντ' ἔμαθεν ἄλλο κ' ἀπομαθάν' (δυσκόλως ἀποβάλλονται αἱ κακαὶ ἔξεις. τὸ κ' ἀπομαθάν' ἐκ τοῦ κὶ ἀπ. . .) Χαλδ. κ.ἄ.

2) Μανθάνω ἐντελῶς κοιν.: "Οσο νὰ ἀπομάθω τὸ μάθημά μου, μὲ πῆραν τὰ μεσάνυχτα.

ἀπομάθεμαν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ἄ.)

'Ἐκ τοῦ ἀρχ. ούσ. ἀπομάθημα.

Τὸ νὰ λησμονῇ τις ὅσα ἔγνωριζεν.

ἀπομάθιζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

'Ἐκ τῆς προσθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαθίζω.

Κάμνω τινὰ νὰ ἀπομάθῃ, νὰ ἀποβάλῃ συνήθειάν τινα συνήθως κακὴν ἔνθ' ἀν.: *Ἐπεμάτσα τὸ παιδίν τὸν κλεψίον (τὴν κλοπὴν) Τραπ.

ἀπομάθισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

'Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομάθιζω.

Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἄλλον νὰ ἀποβάλῃ ἔξιν τινὰ συνήθως κακήν.

ἀπομαίνω Κάρπ. Κρήτ. ἀποβαίνω Δ.Κρήτ. *πομαίνω Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ἄ.)

'Ἐκ τῆς προσθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαίνω. Διὰ τὸν τύπ. ἀποβαίνω πρ. ἀμάδα - ἀμπάδα, ἀμασκάλη - ἀμπασκάλη κττ. Πρ. καὶ ΙΒογιατζίδ. ἐν Αθηνᾷ 27 (1915) Λεξικογρ. Άρχ. 129 κέξ.

1) Παύω τὸν θυμόν μου, καταπραῦνομαι Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ἄ.): *Ἐμάνισε κι διτι κι ἀνὲ δοῦ λέω δὲ διοικάνει Κατσιδ. *Ἐπόμανε *κεῖνος ἐδίκια μιὰ 'ολεὰ Κρήτ. 2) *Ἐπὶ ἄλγους, οἰδήματος ἡ ἄλλου ἐρεθίσματος, καταστέλλομαι, πραῦνομαι Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ἄ.): *Αμα βάλης 's τὸ πορτζιμό καταπλάσματα, θὰ 'πομάργη Κατσιδ. Δὲν ἀποβαίνει δι πόνος του Δ.Κρήτ. 3) *Ἐπὶ πυρᾶς, παύω νὰ ἀκμάζω, ἀρχίζω νὰ σβήνω Κάρπ. Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ἄ.): *Ἐπόμανεν ἡ φωτιὰ καὶ δὲν ἔψήθη καλὰ τὸ φαγεῖ Κάρπ. Εἶναι μιὰ 'ουλεὰ ὥρα ποῦ

ἀπόβανεν ἡ φωθὶα Κρήτ. Ἀνήμενε νὰ πομάνη ἡ φωτὶα καὶ συνέρα σιμώνεις Κατσιδ. β) Μετβ. κάμνω νὰ ἐλαττωθῇ ἡ πυρὰ Δ.Κρήτ.: Ἀπόβανε τὴ φωθὶα (δηλ. καλύπτων τοὺς ἄνθρακας διὰ τέφρας ἡ ἄλλως). 4) Ἀρχῖς ω νὰ ψυχωμαι Κρήτ.: Ἀφοσε τὸ φαγητὸν ἡ ἀπόβανη. Ἀπόβανεν δὲ φοῦρος. Συνών. ἀπολοχάζω 1, ἀπολοχαίνω.

ἀπομακκιναρίδι τό, Πελοπν. (Τριψυλ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. μακκινάρω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Συνήθως πληθ., τὰ ἀπορρίμματα τῆς ἔηρᾶς σταφίδος διὰ τῆς εἰδικῆς μηχανῆς μάκκινας ἀποχωριζόμενα.

ἀπόμακρα ἐπίρρ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.) Κύθηρ. Πελοπν. (Αρχαδ. Βούρβουρ. Λακων. Μάν. κ.ά.) Πόντ. (Αργυρόπ. Ὁφ.) — ΚΧατζόπ. Ἀννιώ 74 ἡ πόμακρα Κύπρ. (Γερμασ.) κ.ά. ἀπόμακρά Καππ. (Αραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) ἀπομακρά Καππ. ἀπινμακρά Μακεδ. (Γκιουβ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιρρ. μακρά. Ο μὴ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἐν τισι τύπ. λόγον ἔχει τὴν λελυμένην σύνθεσιν. Η λ. παρὰ Βλάχ. Πβ. ΙΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾷ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 132 κέξ.

1) Μακράν, εἰς ἀπόστασιν μεγάλην, πόρρω Κρήτ. (Ἐμπαρ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Αρχαδ. Βούρβουρ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ.): Τὸ σπίνι εἶναι ἀπόμακρα Ἀρχαδ. Ἀπόμακρα στάσου αὐτόθ. || Φρ. Ὁξω ποδῶ καὶ ἀπόμακρα (ἀπειχὴ πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ, οἷον νόσου, θανάτου) Κύθηρ. Ἐξου καὶ μακρὰ καὶ ἀπόμακρα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ. Η σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 1136 (ἐκδ. ΣΞανθοιδ.) «Πάνε κάμπος ἀπόμακρα εἰς ἓνα περιβόλι». Συνών. μακρά, μακρεσά. 2) Μακρόθεν, ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως, πόρρωθεν Καππ. (Αραβάν.) Κύπρ. (Γερμασ.) Μακεδ. (Γκιουβ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) Πόντ. (Αργυρόπ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) — ΚΧατζόπ. ἐνθ' ἀν.: Στάθου νὰ θωρῆς πόμακρα Γερμασ. Ὁμοβροντία ἀκούστηκε ἀπόμακρα ΚΧατζόπ. ἐνθ' ἀν.: Ἀπόμακρα ἔδ' τοῦ ἔργαται (ἔχει καὶ ἔρχεται=ἔρχεται) Ὁφ. Καὶ τὸ παιδί... εἶδεν ἀπόμακρά ἔγαν τρυπὴν Ἀργυρόπ. || Παροιμ. Δι' τὸ δόρος φωτίαν καὶ τερεῖ ἀπόμακρά (βάζει φωτὶα ἡ τὸ βουνὸν καὶ κοιτάζει ἀπόμακρες). Ἐπὶ τοῦ ἀπαθῶς θεωμένου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς πράξεως τοῦ) Κερασ. Ἀπόμακρά τῇ ταουλί' ἡ λαλία γαλάν' φαίνεται (δὲ κρότος τοῦ τυμπάνου μακρόθεν ἀκουόμενος ισχυρὸς φαίνεται) Σάντ. || Ἀσμ.

Καὶ ἀπομακρά δαιρέτιος καὶ ἀποκοντὰ καλμέρ' σε Καππ. Συνών. ἀπομακρᾶς, ἀπομακρεσά, ἀπομακρόθεν. β) Ὁλίγον μακρόθεν, οὐχὶ ἐκ τοῦ πλησίου Πελοπν. (Μάν.): Πέρασα ἀπὸ τὸ σπίνι του καὶ δὲ μπῆκα, μὰ τὸν εἶδα ἀπόμακρα.

ἀπομακρᾶς Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπόμακρα.

Ἀπομακρύνω ἐνθ' ἀν.: Ἀπομακρᾶσσο τὰ γαρδέλλα ἀπαδαχά. Καὶ ἀμετβ. ἀπομακρύνομαι.

ἀπομακρᾶς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπομακρᾶς Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπό μακρᾶς (ἐνν. δόδον).

Ἀπόμακρα 2, ὁ ίδ.: Ἐκούεται ἀπομακρᾶς (ἐφώναξε κτλ.) Ὁ θώλεκας ἐφῆκεν καὶ ἀπομακρᾶς τερεῖ (ἐκ παραμυθ.).

ἀπομακρεὰ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σούρμ.): πομακρᾶς Ἀστυπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιρρ. μακρεσά.

Μακρόθεν, ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως, πόρρωθεν κοιν. καὶ Πόντ. (Σούρμ.): Ἐκούταξα ἀπομακρεσά, μὰ τίποτε δὲν εἶδα. Ἐρχεται ἀπομακρεὰ κοιν. Τοῦ ὑσιερὰ στέτεστο πο-

μακρᾶς ἡ πὸ τὸ τραπέζι 'Αστυπ. Ὁ κονμπάρος ἀτ' ἀπομακρεὰ εἶδεν ἀτονα καὶ ἔφυγε πάλ' Σούρμ. || Ἀσμ.

Ἀπομακρεὰ τὸν θωρεῖ καὶ ἀποκοντὰ τοῦ λέει πολλαχ. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀπόμακρα 2.

ἀπομάκρεμα τό, ἀμάρτ. πομάκρεμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομακρένω. Η λ. καὶ παρὰ Δουκ. ἐν λ. ἀπομακραίνω.

Τὸ πρόσθετον ἄκρον τοῦ ρυμοῦ τοῦ ἀρότρου, δὲ στοβεύς. Συνών. ἀκροσταβαριά, ἀκροστάβαρο.

ἀπομακρένω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μακρένω. Η λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Πβ. ΙΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾷ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 133 κέξ.

1) Μετβ. καὶ ἀμετβ. μηκύνω, ἐπιμηκύνω πολὺ πολλαχ. : Σοῦ εἴπα νὰ τὸ μακρύνης λίγο τὸ φουστάνι καὶ σὺ τὸ ἀπομάκρυνες Αθῆν. Ἀπομακρένω τὸ φουστάνι Κρήτ. (Χαν.) Συνών. παραμακρένω. 2) Ἐντείνω Κρήτ. (Κατσιδ.): Μὴν ἀπομακρένης τὸ λαιμό σου, γιατὶ δὲ θωρεῖς (δὲν ἡμπορεῖς νὰ λῆσ. Πρὸς τὸν προσπαθοῦντα νὰ λῆσῃ ἀφ' ὑψηλοτέρου). Συνών. τεντώνω.

*ἀπομάκρεα ἐπίρρ. ἀπιμάκρᾳ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ούσ. μάκρος.

Κατὰ μῆκος.

ἀπομακρίζω Κίπρ.

Τὸ μεσον. ἀπομακρίζω. Η λ. καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1,210 (ἐκδ. RDawkins).

Πηγαίνω μακράν, ἀπομακρύνομαι. Συνών. ξωμακρίζω.

ἀπομακρινὸς ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 12.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. μακρινός.

Μακρινός, παλαιός ἐνθ' ἀν.: Ἐρχομαι ἀπὸ τὰ χρόνια τ' ἀπομακρινά.

ἀπομακρόθεν ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. μακρόθεν. Πβ. Κ.Δ. (Μάρκ. Εύαγγ. 5,6) «Ιδὼν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρόθεν». Απόμακρα 2, ὁ ίδ.: Εἰδ' ἀτον ἀπομακρόθεν.

ἀπόμακρος (1) ἐπίθ. ΚΘεοτόκ. Οἱ σκλίβ. 29 ΚΜπαστ. Αλιευτ. 62 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 66 ΚΧατζόπ. Τάσω 92 ΓΨιχάρ. Ρωμαίκ. θέατρ. 98 καὶ 176 Στὸν ἵσκιο τοῦ πλάτ. 41 ΣΠαπαγύν. Ἀντίλ. 17

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπόμακρα.

1) Τοπικῶς, δὲ μακράν εὑρισκόμενος, μακρινὸς ΓΨιχάρ. Ρωμαίκ. θέατρ. 98 καὶ 176 ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.: Νησὶ μαγευτικό, ἀπόχωρο καὶ ἀπόμακρο ΓΨιχάρ. ἐνθ' ἀν. 98 Γνρεύεις μέρος ἀπόμακρο καὶ ἔρημο αὐτόθ. 176 || Ποίημ.

Μέσα μου εἴν' ἐν ἀπόμακρο καὶ ἀπόκρυφο βασίλειο ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. β) Ὁ μακρόθεν προερχόμενος ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. ΚΧατζόπ. ἐνθ' ἀν. ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.: Εἶχε φυσήσει ἀπόμακρος ἐλευτερητᾶς ἀέρος ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Ἀπόμακρα κοιδούγα τὴν ξανατρομάξαν ΚΧατζόπ. ἐνθ' ἀν. Ἀπόμακρη ποδοβολὴ ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. 2) Χρονικῶς, παλαιός, ἀρχαιος ΓΨιχάρ. Στὸν ἵσκιο τοῦ πλάτ. ἐνθ' ἀν. ΚΜπαστ. ἐνθ' ἀν.: Ἀπὸ θύμησι τοῦ γλυκοῦ ἀπόμακρου περασμένου καιροῦ φύλαγε μὲν θρησκεία τὰ δυὸ τρία βιβλία του ΓΨιχάρ. ἐνθ' ἀν. [Ἡ σμέρνα] εἴται ψάρι γνωστὸ ἀπὸ τὰ περὸ ἀπόμακρα χρόνια ΚΜπαστ. ἐνθ' ἀν.

ἀπόμακρος (II) ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. μακρός.

Ἐπιμήκης Σύμ. Συνών. ἀπομάκρουλλος, μακρονλλός.

